

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ערר 1571-22

לפני כבוד חברי הוועדה:
נדב כנען, עו"ד - יו"ר
גרמן פייקין, רו"ח - חבר

העוררת: **דני וקנין ניהול והשקעות בע"מ מס' 514386986**
ע"י ב"כ מר איתן בר גיל

נ ג ד

המשיבה: **רשות המסים - היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות**
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
דוא"ל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. הערר שלפנינו עוסק בשאלת סמכותה של המשיבה לבחון את הוצאותיה הקבועות של העוררת ולקבוע את המענק המגיע לה בהתאם להן.
2. נקדים ונציין, כי החלטנו לקבל את הערר באופן חלקי ולהעניק לעוררת את הסעד החלופי שביקשה.

רקע דינוני

3. העוררת היא חברה פרטית העוסקת במתן שירותי ייעוץ.
4. העוררת הגישה בקשות למענקי הוצאות קבועות עבור תקופות הזכאות יולי-אוגוסט 2020 (בסכום של 254,021 ₪) וספטמבר-אוקטובר 2020 (בסכום של 6,415 ₪) לפי חוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020 (להלן – "החוק").
5. בקשתה של העוררת למענק עבור תקופת הזכאות יולי-אוגוסט 2020 (הנדונה לפנינו) אושרה בסכום של 177,815 ₪. אולם, על אף שהמשיבה אישרה לכאורה את בקשת העוררת, המענק המבוקש שניתן (177,815 ₪) נמוך מהסכום שהתבקש (254,021 ₪).
6. בעניין זה התברר כי קיים פער בין סכום מחזור ההכנסות בתקופת הזכאות (יולי-אוגוסט 2020) כפי שהוקלד על ידי העוררת בטופס הבקשה שהגישה, שהוא 427,733 ₪, ושבהתאם לו חושב המענק בפועל, לבין הסכום הנכון, שאף מופיע כאמור בהחלטה עצמה בבקשה, שהוא 308,779 ₪. במילים אחרות, על אף שסכום המחזור המופיע בהחלטה בבקשה הוא הסכום הנכון (308,779 ₪), הסכום שבהתאם לו חושב המענק בפועל הוא הסכום המוטעה שנכתב על ידי העוררת בבקשתה (427,733 ₪).
7. לנוכח האמור הגישה העוררת ביום 10.3.21 השגה למשיבה, ובה ביקשה לתקן את הטעות הטכנית שנפלה בבקשתה, ולקבוע את המענק בהתאם בסכום של 254,021 ₪.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

8. כ-11 חודשים לאחר מכן, ביום 17.2.22, דחתה המשיבה את ההשגה שהגישה העוררת. המשיבה לא התייחסה למעשה בהחלטתה לטענת העוררת בנוגע לטעות בנתונים שהוקלדו, אלא בחנה את הבקשה כולה מחדש, ובהמשך לכך קבעה כי קיים פער בין סכום המענק המבוקש לבין סכום התשומות שעליו דיווחה העוררת בתקופת הזכאות הרלוונטית, המצדיק את בחינת ההוצאות הקבועות בעסק. לאחר בחינת ההוצאות הקבועות בהתאם למאזן הבוחן לשנת 2020, מצאה המשיבה כי אלו עומדות על סכום של 484,785 ₪ (הכולל את הרכיבים: שכירות ואחזקת משרד, תקשורת, שירותים מקצועיים, ביטוחים והוצאות משרדיות), כך שסכום ההוצאות הקבועות לתקופה דו-חודשית הוא 80,797 ₪. על אף שנקבע בהחלטה כי יש להכפיל סכום זה באחוז הירידה השנתי בהכנסות, בפועל הכפלה שכזו לא נערכה, והמענק אושר בסכום של 80,797 ₪.
9. מכאן הערר שלפנינו, שהוגש ביום 28.3.22.
10. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 27.12.20 הגישה העוררת השגה גם על החלטת המשיבה ביחס לתקופת הזכאות ספטמבר-אוקטובר 2020, בטענה כי בקשתה עבור תקופה זו נדחתה ללא הסבר. ביום 17.2.22 קיבלה המשיבה את השגת העוררת וקבעה כי יש להעניק לה את המענק המבוקש בסכום של 6,415 ₪ (יצוין כי בתגובת העוררת מיום 19.9.22 היא טענה כי לא קיבלה החלטה זו).
11. ביום 9.6.22 נערך דיון בתיק, בנוכחות מנהל העוררת ובאי כוחה.

טענות הצדדים

עיקר טענות העוררת בכתב הערר

12. העוררת מעלה טענה מקדמית שלפיה יש לקבל את ההשגה ואת הערר על הסף לנוכח האיחור בקבלת ההחלטה בהשגה, שניתנה כ-330 ימים לאחר הגשת ההשגה, כלומר באיחור של 210 ימים מהמועד שנקבע בסעיף 20(א) לחוק (120 ימים).
13. לגוף ההחלטה, העוררת טוענת כי המשיבה לא קבעה אמות מידת אחידות ושקופות שבהן מפורטים הקריטריונים להתערבות במקדם ההשתתפות בהוצאות הקבועות, כפי שוועדות הערר קבעו שעליה לעשות. במקרה הנוכחי ההתערבות במקדם נעשתה לנוכח הפער בין סכום המענק המבוקש לבין סכום התשומות שקוזז במהלך תקופת הזכאות, אולם אין בחוק הוראה הקובעת כי מדובר באמת מידת רלוונטית המצדיקה התערבות.
14. העוררת טוענת כי גם נניח כי קיימת למשיבה סמכות להתערב בהוצאות הקבועות בעניינה, הרי שהיא שגתה בחישוב ההוצאות הקבועות, המגיעות לסכום שנתי של 692 אלף ₪ בהתאם לדו"ח הכספי לשנת 2020, בין השאר משום שלא הביאה בחשבון את הוצאות השכר של בעל השליטה לתקופה זו, על אף הצמצום שנרשם בהן.
15. לטענת העוררת, אין בסיס לעמדת המשיבה שלפיה יש להגביל את המענק לסכום ההוצאות הקבועות, שכן מטרת המענק היא לפצות עסקים בגין המגבלות החמורות שהוטלו ולשמור על הקיים.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

16. לנוכח האמור מבקשת העוררת לדחות את טענות המשיבה ולקבל את הערר, כך שישולם לה המענק המלא. לחילופין מבקשת העוררת לבטל את דרישת המשיבה להשיב לה כספים, ובמקום זאת להותיר בידיה את סכומי המענק ששולמו לה.

עיקר טענות המשיבה

17. בנוגע לטענה המקדמית שהעלתה העוררת, שלפיה יש לקבל את הערר על הסף לנוכח האיחור שחל בקבלת החלטה בהשגה, המשיבה טוענת בהרחבה כי המועד בחוק לקבלת החלטה בהשגה נקבע ללא סנקציה בצדו, וזאת בשונה מהוראות מקבילות בחוקי מס אחרים, שבמסגרתן נקבעה סנקציה מפורשת (שבהתאם לה, בהיעדר החלטה בתקופה שנקבעה דין ההשגה להתקבל). המשיבה מפנה לפסקי דין שונים שניתנו בעניין זה. עוד טוענת המשיבה כי שיטה זו נבחרה על ידי המחוקק ביודעין, לנוכח ההשלכות חסרות התקדים של מגפת הקורונה.

18. בהמשך לכך מפנה המשיבה לנתונים שונים הנוגעים למספר הבקשות וההשגות, ואף לכך שמספרן של אלו גדל משמעותית רק לאחר חקיקת החוק, כך שלא ניתן היה לצפות אותם בעת החקיקה. לטענת המשיבה, הסיבה שלא עלה בידה לתת את החלטותיה במועד שנקבע נובע מהיקף חסר התקדים של הבקשות וההשגות והסגרים הנוספים שחלו תוך כדי הטיפול, כמו גם אירועי מבצע "שומר חומות" שהתרחש במהלך התקופה ובקשות הפיצוי שהוגשו בעקבותיו. כמו כן טוענת המשיבה כי היא נקטה בגישה ליברלית בנוגע להענקת אורכות כלליות ופרטניות להגשת בקשות למענקים והשגות, וזאת אף במקרים שבהם לא היתה זכאות לפי הנוסחה.

19. המשיבה טוענת כי היא לא הפעילה את סמכותה להפוך את המענקים שיש להשיב עקב דחיית הבקשה או ההשגה לחוב מס, וכי עורר שאינו משיב את המקדמות שקיבל ובמקום זאת מגיש ערר לוועדה (כפי שעשתה העוררת שלפנינו) אינו פועל בידיים נקיות, שכן הגשת הערר אינה מעכבת את השבת הכספים.

20. בנוסף טוענת המשיבה בעניין זה כי המחוקק קבע פתרון אחר לעיכוב האפשרי במתן ההחלטות בדמות הענקת מקדמות על חשבון המענק, ובכך ניתנה לה שהות לקבל את החלטתה ולרפא את הפגם שבאי קבלת החלטה במועד. לטענתה, המקדמות נועדו להעניק לעוסקים אוויר לנשימה, כשבכך שונה החוק שלפנינו מחוקים אחרים שבהם נקבעה סנקציה, שבמסגרתם לא ניתנו מקדמות. לפיכך טוענת המשיבה כי על העוררת להוכיח את הנזק שנגרם לה עקב אי קבלת ההחלטה במועד, בנסיבות שבהן ניתנו לה מקדמות. לבסוף טוענת המשיבה כי ניתן לרפא את הפגם שבאי קבלת החלטה במועד באמצעות סנקציות חלופיות, כגון פסיקת הוצאות.

21. לגוף החלטה טוענת המשיבה בקצרה כי לנוכח ההפרש העצום בין סכום התשומות שקוּזז לבין סכום המענק שהתבקש, נערכה בדיקה של ההוצאות הקבועות בפועל בהתאם למאזן הבחון, ונמצא כי ההוצאות הקבועות השנתיות עומדות על סכום של 484,785 ₪ (כולל

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

שכירות ואחזקת משרד, תקשורת, שירותים מקצועיים, ביטוחים והוצאות משרדיות), ובהתאם לכך נקבע לעוררת מענק בסכום של 80,797 ₪ עבור תקופת הזכאות הדו-חודשית. לטענת המשיבה, תכלית המענק היא החזר ההוצאות הקבועות.

עיקר טענות העוררת בכתב התגובה

22. העוררת מבקשת לדחות את טענותיה השונות של המשיבה בנוגע לאיחור בהשגה, ובהקשר זה טוענת כי קבלת עמדת המשיבה תביא לריקון ההוראה שבחוק מתוכן. העוררת מדגישה את עקרון סופיות השומה ומפנה בהקשר זה לסעיף 145(א)(2) לפקודת מס הכנסה, שגם במסגרתו לא נקבעה סנקציה בגין חריגה מהמועד, ושהתאם לו השומה העצמית מתקבלת ככל שלא ניתנת החלטה בתוך המועד שנקבע.
23. לגוף ההחלטה, העוררת טוענת כי תכליתו של החוק כפי שנקבעה בהחלטות ועדת הערר היא להבטיח את ההמשכיות העסקית ואת האצת המשק, ולפיכך החוק לא נועד לכסות רק את ההוצאות הקבועות. העוררת מוסיפה כי המשיבה לא פנתה אליה ולכן לא יכולה היתה לדעת כי מקדם ההוצאות אינו משקף וכי יש להתערב בו.

דין והכרעה

24. לאחר שבחנו את טענות הצדדים, את המסמכים שהוגשו ואת המצב המשפטי, הגענו כאמור למסקנה כי יש לקבל את הסעד החלופי שהתבקש בערר.
25. השאלה העיקרית העומדת לדיון במקרה שלפנינו היא האם המשיבה היתה מוסמכת לבחון את הוצאותיה הקבועות של העוררת ולקבוע את המענק בהתאם להן. בנוסף לכך יש להידרש לטענתה המקדמית של העוררת בנוגע לאיחור בקבלת החלטה בהשגה ולהשלכותיו, וכן להתנהלותה של המשיבה מבחינה מנהלית. נדון בנושאים אלו כסדרם.

התערבות בהוצאות הקבועות

26. סעיף 7 לחוק קובע, ביחס לעוסק שמחזור עסקאותיו לשנת 2019 עולה על 1.5 מיליון ש"ח: **"המנהל רשאי לקבוע מקדם אחר לגבי עוסק כאמור בפסקה זו, אם שוכנע כי המקדם לפי פסקה זו אינו משקף את ההוצאות הקבועות של העסק במקרה של אי-הפעלת עסק מסוג עיסוקו של העוסק, ובלבד שהמקדם שיקבע לא יעלה על 0.3"**.
27. סמכותה של המשיבה להתערב במקדם ההוצאות הקבועות בהתאם לסעיף 7 שלעיל פועלת לשני הכיוונים, הן לצורך הגדלת המקדם והן לצורך הקטנתו, כאשר הנטל במקרה זה מוטל על המשיבה ועליה להצדיק ולבסס את השיקולים המצדיקים סטייה מהנוסחה. יש לציין כי הוראה זו מעניקה למנהל המשיבה סמכות לשינוי המקדם בסוגי עסקים, וניתן היה לכאורה להבין שהכוונה הייתה לשינוי מקדם בענפים שלמים שהם בעלי מאפיינים מיוחדים, ושהפעלת הנוסחה בעניינם תוביל לעיוות משמעותי. עם זאת, סמכות המשיבה לשינוי המקדם אצל עוסק יחיד (ולא בענף עסקי), באמצעות בדיקת ההוצאות הקבועות

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- בפועל, נקבעה אף היא כאפשרית (ראו עמ"נ (חיפה) 27710-06-121 ב.ג ביטחון הצפון אבטחת מוסדות, ליווי טיולים ומתן שירותי רפואה נ' רשות המיסים בישראל, ניתן ביום 3.1.22, פיסקה 50, וכן, לדוגמא, ערר 21-1832 ב.ג. ביטחון הצפון אבטחת מוסדות, ליווי טיולים ומתן שירותי רפואה בע"מ נ' רשות המיסים, ניתן ביום 22.7.22, פסקאות 63-64, להלן – ערר 21-1832).
28. בערר 21-1750 אינקוגניטו מוסיקה (2002) בע"מ נ' רשות המיסים, ניתן ביום 13.2.22, (להלן - אינקוגניטו) דנה הוועדה בהרחבה בשאלת סמכותה של המשיבה להתערב במקדם ההוצאות הקבועות ולחשב את המענק בהתאם להוצאות הקבועות בפועל, בראי תכליותיו של החוק שלפנינו. נקבע, כי יש להפעיל סמכות זו רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ובהתאם לאמות מידה מוגדרות שאותן על המשיבה לקבוע. זאת, לנוכח תכליתו העקרונית של החוק, שאינה מתמצה בהכרח רק בכיסוי הוצאותיו הקבועות של העסק, אלא כוללת גם פיצוי עבור אובדן הכנסות לשם שמירה על המשכיות העסקית, ובהתחשב גם בשיקולי הפשטות והיעילות העומדים בבסיס החוק, המנוגדים לבדיקה הפרטנית הנדרשת לצורך בחינת ההוצאות הקבועות (פסקאות 58 ו-59 להחלטה).
29. בהמשך לכך הפנתה הוועדה בהחלטתה זו למסמך מדיניות של המשיבה מיום 12.12.21 שכותרתו "הבהרות לעניין חישוב המענק בעד הוצאות קבועות". במסמך זה נקבע כי בסמכותה של המשיבה לבחון את ההוצאות הקבועות בפועל במקרים שבהם קיים פער משמעותי בין גובה המענק לבין ההוצאות הקבועות של העסק בפועל. בתגובה שהגישה המשיבה לוועדה באותו מקרה צוין כי פער מהותי מתקיים כאשר גובה המענק המחושב בהתאם לנוסחה עולה על סכום ההוצאות הקבועות בשיעור של 20% ומעלה.
30. בהחלטה בעניין אינקוגניטו נקבע, כי הפרמטר שנקבע במסמך המדיניות והפרשנות הרחבה שניתנה לו על ידי המשיבה, אינם עולים בקנה אחד עם התפקיד החריג והמוגבל שיועד להוראת סעיף 7 לחוק, וזאת בפרט מאחר שלא נקבעה במסמך כל אמת מידה מצמצמת, המגדירה את המקרים שבהם יש הצדקה לבחון את ההוצאות הקבועות בפועל (פסקאות 49-50, 68-71 להחלטה).
31. בהמשך לאמור נראה כי יש מקום להבחין מבחינה עקרונית בין שני שלבים שונים בהקשר זה: הראשון נוגע לעצם החלטה לבחון את ההוצאות הקבועות, בעוד השני נוגע להחלטה לקבוע את המענק בהתאם להן (ראו לדוגמא פיסקה 66 להחלטה בעניין אינקוגניטו). ככל שהצדקה לבחון את ההוצאות הקבועות ברורה ומשכנעת יותר, כך גם ההחלטה לקבוע בהתאם להן את ההוצאות הקבועות תהיה מבוססת יותר, ולהיפך. כאשר לא מתקיימת הצדקה לבחון את ההוצאות הקבועות ולמעשה הן לא היו אמורות להיבדק, רק פער קיצוני ומופרז בין לבין סכום המענק בהתאם לנוסחה יצדיק את קביעת המענק בהתאם להן (פיסקה 79 להחלטה בעניין אינקוגניטו).
32. להשלמת התמונה יש מקום להזכיר החלטה נוספת של ועדת הערר, שבמסגרתה נקבע כי מאחר שהחלטה להגביל את המענק לסכום ההוצאות הקבועות עלולה לפגוע בזכויותיו של העוסק, ניתן לצפות כי המשיבה תציג בפניו את החישוב שערכה, ותעניק לו הזדמנות

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

לטעון בפניה. זאת, הן לגבי עצם החלטתה לבחון את הוצאותיו באופן פרטני, והן לעניין חישוב ההוצאות הקבועות והרכיבים המובאים בחשבון (ערר 1137/21 מ. מ. מוסיקה פלוס בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 12.7.21, פיסקה 45, להלן – מ. מ. מוסיקה פלוס).

33. במקרה שלפנינו טוענת המשיבה כי ההצדקה לבחון את ההוצאות הקבועות של העוררת נובעת מהפערים הגבוהים בין התשומות המדווחות למע"מ (בסכום של 84,721 ₪) לבין סכום המענק המבוקש (254,021 ₪).

34. בהקשר זה יש לציין כי סכום התשומות המדווח מהווה אינדיקציה מסוימת, הגם שאינה לגמרי מדויקת, לסכום ההוצאות הקבועות: התשומות המדווחות למע"מ כוללות גם הוצאות רבות שאינן קבועות, אך מצד שני הן אינן כוללות את כל ההוצאות, ואף לא את כל ההוצאות הקבועות (כגון ביטוחים, אגרות והוצאות מימון).

35. על כל פנים, פער משמעותי בין התשומות המדווחות לבין סכום המענק המבוקש עשוי, מבחינה עקרונית, להוות אינדיקציה המצדיקה את בחינת ההוצאות הקבועות, בין השאר משום שנתונים אלו הם הנתונים העיקריים, ולעיתים אף היחידים, העומדים בפני המשיבה בשלב הגשת הבקשה. בעניין זה נקבע: "אנו מסכימים עם המשיבה כי פער משמעותי בין התשומות המדווחות וגובה המענק עשוי להדליק 'זרקור אדום'" (ערר 1832/21, פיסקה 68).

36. במקרה זה, הפער בין התשומות שדווחו בתקופת הזכאות לבין סכום המענק המבוקש בהתאם לנוסחה הוא אכן פער גבוה, הן מבחינה כספית (הפרש של 169,300 ₪), אך בעיקר מבחינה יחסית (סכום התשומות שדווחו מהווה כ-33% בלבד מסכום המענק המבוקש).

37. לפיכך, עצם החלטתה של המשיבה לבחון במקרה זה את ההוצאות הקבועות של העוררת היא החלטה סבירה ואין מקום להתערב בה.

חישוב ההוצאות הקבועות

38. לעניין חישוב ההוצאות הקבועות עצמן, יש לומר כי מבחינה עקרונית, החוק אינו מגדיר מהן הוצאות קבועות ואינו כולל מנגנון אופרטיבי לבחינתן. בעניין זה נקבע:

כיוון שהחלטת הממשלה והחוק לא הגדירו את המונח הוצאות קבועות, עולה מאלה השאלה אילו הוצאות ייחשבו הוצאות קבועות באותם מקרים חריגים שבהם מפעילה המשיבה סמכות זו. בדברי ההסבר להחלטת הממשלה צוינו הדברים הבאים:

'עסקים שפעילותם נפגעה כאמור יכולים לצמצם את הוצאותיהם המשתנות, כגון רכישות מספקים ותשלומי שכר, אולם ישנן הוצאות שאין ביכולתם להימנע מהן, ובהן תשלומי שכירות, הוצאות ביטוח, חשבונות חשמל ומים וכדומה...'. מדברי ההסבר עולה כי הוצאות קבועות הינן הוצאות שהעסק אינו יכול להימנע מהן,

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ואולם דברי ההסבר נוסחו על דרך הדוגמה ואינם מבהירים מה העיקרון שלפיו צריך להגדיר הוצאות כאלו ואחרות כהוצאות קבועות."

(ערר 1031/21 אי אי סי איי אייזנברג אגר. קומפני ישראל בע"מ נ' רשות המסים, פסקאות 18-19, ניתן ביום 21.6.21, ראו גם ערר 1832/21, פסקאות 57-58).

39. בהחלטה שניתנה בערר 1031/21 לעיל הועלו שתי אפשרויות פרשניות לביטוי הוצאות קבועות, אחת שלפיה מדובר בהוצאות שאינן משתנות בהתאם להיקף הייצור או המכירה, ושנייה שלפיה מדובר בהוצאות שהעסק אינו יכול להימנע מהוצאתן (ראו פסקאות 24-27 לערר 1031/21). בכל מקרה, לנוכח תכליות המענק כפי שפורטו לעיל, יש לטעמנו מקום להעניק פרשנות מרחיבה למונח "הוצאות קבועות" בהקשר החוק שלפנינו (לעניין זה ראו גם ערר 1832/21 שלעיל).
40. במקרה שלפנינו, המשיבה הביאה בחשבון בחישוב שערכה את הרכיבים הבאים, בהתאם למאזן הבוחן של העוררת לשנת 2020: שכירות ואחזקת משרד, תקשורת, שירותים מקצועיים, ביטוחים והוצאות משרדיות, וזאת בסכום מצטבר של 484,785 ₪.
41. יצוין, כי מהחומר שלפנינו נראה כי המשיבה לא פנתה לעוררת בעניין זה ולא העניקה לה הזדמנות לטעון בפניה, כפי שנקבע כי עליה לעשות בנסיבות אלו (לעניין זה ראו דברי ב"כ העוררת, עמ' 2 לפרוטוקול, שורות 5-6).
42. לרכיבים שאותם הביאה המשיבה בחשבון יש מקום להוסיף גם הוצאות מיסים ואגרות, שהן בגדר הוצאות קבועות מובהקות, בסכום של 52,585 ₪. במהלך הדיון שנערך התברר כי החלטת המשיבה שלא לכלול רכיב זה בסכום ההוצאות הקבועות התבססה על ההנחה כי הוצאות אלו נוגעות לשימוש העוררת בבניין המשרדים בית אמות משפט, המשמש גם את העסק העצמאי של בעלי העוררת ולא רק את העוררת, אולם התברר כי מדובר בהנחה מוטעית וכי למעשה אין לה כל בסיס עובדתי (ראו עמ' 5-6 לפרוטוקול, שורות 21-36, 16-1, עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 29-31).
43. רכיב ההוצאה הגבוה ביותר, שלפיכך נתון במחלוקת בין הצדדים, הוא רכיב שכר העבודה וההוצאות הנלוות. בהחלטות קודמות של ועדות הערר נדונה השאלה האם הוצאות שכר, במיוחד של מנהלי העסק, ייחשבו כהוצאות קבועות, ונקבע כי יש לבחון שאלה זו בהתאם לאופי העסק ולמכלול נסיבות העניין (ראו למשל ערר 1629/21 מ.ג.ב שרותי ניקיון בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 8.12.2021, להלן – מ.ג.ב שירותי ניקיון; ערר 1089/21 ל. לייב פרויקטים בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 10.9.2021, להלן – ל. לייב פרויקטים; ערר 1607/21 רפול גבאלי נ' רשות המסים, ניתן ביום 2.11.2021).
44. בעניין זה נקבע כי יש לבחון בין היתר האם הוצאות השכר צומצמו במהלך תקופת הקורונה, ובמקרה של מנהלים בשכר שהם גם בעלי שליטה – האם השכר שניתן הוא סביר ומקובל מבחינה אובייקטיבית, והאם מנהלים אלו קיבלו גם במקביל מענק לבעלי שליטה.
45. במקרה שלפנינו, הוצאות השכר של העוררת צומצמו באופן ניכר במהלך תקופת הקורונה, והופחתו מסכום של 843,886 ₪ בשנת 2019 לסכום של 564,895 ₪ בשנת 2020 (כלומר,

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- הפחתה בשיעור של כ-33%). במהלך הדיון הובהר כי הוצאות השכר כוללות משכורות למנהל העוררת ולמזכירתו, המקבלת סכום של כ-120 אלף ₪ בשנה. עוד הובהר כי מנהל העוררת לא קיבל מענק בעלי שליטה (עמ' 4 לפרוטוקול, שורות 23-25).
46. בנסיבות אלו, שבמסגרתן פעל מנהל העוררת באחריות בתקופת המשבר והוריד את שכרו ואת השכר הכולל בחברה, ובנוסף לכך לא קיבל כאמור מענק בעלי שליטה, אנו מוצאים לנכון לכלול רכיב זה במלואו בחישוב ההוצאות הקבועות. לפיכך יש להוסיף סכום זה (564,895 ₪) לסכום ההוצאות הקבועות הנוספות (484,785 ₪) כאמור, ובסה"כ – 1,102,265 ₪. יש לחלק סכום זה לשש על מנת לקבל את התוצאה לתקופת הזכאות הדו-חודשית: 183,710 ₪.
47. השאלה האחרונה שלכאורה עולה בהקשר זה היא האם יש לכפול את סכום ההוצאות הקבועות בשיעור הירידה השנתי בהכנסות (שהוא כ-47.5%). שיטה זו נדחתה על ידי ועדת הערר בהחלטה בעניין ל. לייב פרוייקטים שלעיל, ונקבע:

אשר לחישוב גובה המענק בהתאם להוצאות הקבועות, אין בידי הוועדה לקבל עמדת המשיבה כי יש לחשבו בהתאם לאחוז הירידה השנתי במחזורי עסקאותיה של העוררת.

חוק התכנית לסיוע כלכלי קבע מנגנון פיצוי המבוסס על נוסחה אחידה לצורך חישוב המענק לעסקים הזכאים לו. הנוסחה מבוססת על המכפלה של מחזור העסקאות בתקופת הבסיס במקדם ההשתתפות בהוצאות קבועות ובמקדם נוסף אשר נקבע בהתאם לשיעור הירידה במחזורי העוסק. באמצעות הנוסחה הכללית, נחסך מהמשיבה הצורך לבדוק את הוצאותיו הקבועות של כל עוסק המבקש מענק ונקבע באמצעותה רכיב קבוע לחישוב הפיצוי, המשקף את גובה ההוצאות הקבועות הבלתי נחסכות בעסק נורמטיבי.

שיעור הירידה במחזוריו של מבקש המענק הוא נתון הנבחן לצורך קביעת זכאות מקדמית למענק וכן נבחן לצורך חישוב גובה המענק בהתאם לנוסחה. משעה שסוטים מהנוסחה הקבועה בחוק וקובעים את גובה המענק בהתאם להוצאותיו הקבועות של העוסק בפועל, הוועדה סבורה כי אין למשיבה סמכות בחוק לחשב את גובהן בהתאם לאחוז הירידה במחזור העסקאות ואין הדבר מתיישב עם תכלית החקיקה. (פסקאות 22-24 להחלטה).

48. יצוין כי במקרה שלפנינו ממילא אין הכרח להידרש לטענה זו, לא רק משום שלא הועלתה בכתב התשובה, אלא בעיקר מאחר שהמשיבה עצמה לא ביצעה הכפלה זו במסגרת חישוב המענק שערכה (על אף שבהחלטה בהשגה נכתב כי יש מקום לבצע אותה). מעבר לצורך יצוין כי ייתכן שהשיעור המדויק והנכון יותר שבו יש לכפול את סכום ההוצאות הקבועות, במקרים מסוימים, אינו שיעור הירידה השנתי אלא שיעור הירידה בהכנסות בתקופת הזכאות (לעניין זה ראו ההחלטה בעניין מ.ג.ב שירותי ניקיון, פסקאות 32-36).

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

49. סכום ההוצאות הקבועות של העוררת בתקופת הזכאות הוא אפוא 183,710 ₪ (ולא 80,797 ₪ כפי שקבעה המשיבה בהחלטה בהשגה). האם הפער בין סכום זה לבין סכום המענק המבוקש בהתאם לנוסחה שבחוק (254,021 ₪) מצדיק את החריגה מהנוסחה ואת קביעת המענק בהתאם לסכום ההוצאות הקבועות?

50. מדובר בפער גבולי למדי (בשיעור של כ-27%, כלומר סכום ההוצאות הקבועות מהווה כ-72% מסכום המענק לפי הנוסחה), וייתכן כי בנסיבות אחרות לא היה בו די כדי להצדיק את החריגה מהנוסחה, שנועדה כאמור להישמר למקרים חריגים בלבד. יחד עם זאת, מאחר שמלכתחילה היתה קיימת במקרה זה הצדקה מבוססת לבחינת ההוצאות הקבועות (לנוכח הפער המשמעותי בין סכום התשומות לבין סכום המענק המבוקש, כאמור לעיל), הרי שאין צורך בפער "קיצוני ומופרז" בין הסכומים (כאמור בהחלטה בעניין אינקוגניטו כפי שפורט לעיל). בהתחשב בכך שמדובר בפער בשיעור ובסכום כספי (70,311 ₪) שהם עודם בלתי מבוטלים, הגענו למסקנה כי בנסיבות אלו יהיה נכון יותר לקבוע את המענק בהתאם לסכום ההוצאות הקבועות, ולא לפי הנוסחה.

טענה מקדמית בדבר איחור בקבלת החלטה בהשגות

51. העוררת העלתה כזכור בקצרה טענה מקדמית שלפיה יש לקבל את ההשגה כפי שהוגשה מאחר שההחלטה בעניינה ניתנה כ-330 ימים לאחר שהוגשה, כלומר באיחור של כ-210 ימים מהמועד שנקבע לכך בחוק.

52. סעיף 20(א)(1) לחוק קובע:

הרואה את עצמו נפגע מהחלטת המנהל בנוגע למענק הניתן לפי פרק זה, לרבות בנוגע להטלת קנס בשל הגשת תביעה ביתר, רשאי להגיש השגה לעובד רשות המסים בישראל שהמנהל הסמיכו לשם כך, בתוך 45 ימים מיום קבלת ההחלטה; החלטה בהשגה תהיה מנומקת ותינתן בכתב בתוך 120 ימים;

53. סעיף 4א להחלטת הממשלה מס' 5015 שכותרתה "מענק סיוע לעסקים בעד השתתפות בהוצאות קבועות בשל ההשפעה הכלכלית של התפשטות נגיף הקורונה", קובע באופן דומה:

4א. הרואה עצמו נפגע מהחלטת רשות המיסים בנוגע למענק, רשאי להגיש השגה לעובד אשר המנהל הסמיכו לשם כך, בתוך 45 ימים מיום קבלת ההחלטה. החלטה בהשגה תהיה מנומקת ותינתן בכתב בתוך 180 ימים.

54. פסק הדין המנחה בנושא הנפקות שיש לייחס להחלטות המתקבלות באיחור ניתן בבית המשפט העליון בע"מ 1386/04 המועצה הארצית לתכנון ובניה נ' עמותת נאות ראש העין ע"ר (ניתן ביום 20.5.2018). בפסק דין זה הבחין בית המשפט העליון בין הסדרים חוקיים שבהם המועד למתן החלטה הוא מחייב, כך שסטייה ממנו גוררת סנקציה שנקבעה בחוק, לבין הסדרים שבהם קביעת המועד היא בעלת אופי מנחה או מדריך בלבד. בית המשפט

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

קבע באותו מקרה כי ההבחנה בין מועד מחייב לבין מועד מנחה תלויה באופי ההסדר ובתכליתו, כאשר במקרים שבהם לא נקבעה בחוק הוראה מפורשת לגבי תוצאות החריגה מן המועד, קיימת "חזקה פרשנית... כי מדובר בנורמה המגדירה מסגרת זמן לפעולה שהיא בעלת אופי מנחה ומדריך בלבד, ואיננה בעלת אופי מחייב" (פיסקה 32 לפסק הדין).
55. לצד זאת צוין בפסק הדין כי גם כאשר לא נקבעה סנקציה מפורשת בחוק עשויה להיות לאיחור משמעות במסגרת הפעלת הביקורת השיפוטית על סבירות ועל תקינות ההחלטה. בנוסף לכך הזכיר בית המשפט העליון באותו עניין את תורת הבטלות היחסית, שלפיה גם אם נפל פגם בהחלטה, יש לבחון את מהותו ולהתאים את הסעד הראוי לכלל נסיבות המקרה.

56. בפרשת **ב.ג. בטחון** דן בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטת א' ויינשטיין) במשמעות שיש לתת לאיחור במתן החלטה בהשגה על מענקים הניתנים לפי החוק שלפנינו (פסקאות 81-98 להחלטה). בית המשפט קבע כי ההבחנה הקיימת בפסיקה בין "מועד מחייב" לבין "מועד מנחה" תלויה בעיקר בתכלית ההסדר החקיקתי, וכי בעניין החוק שלפנינו תכלית ההסדר היא מתן סיוע מהיר ויעיל לעסקים שנפגעו, על מנת לספק להם "חמצן" בתקופת החירום של נגיף הקורונה, כך שספק אם ניתן להתייחס למועד שנקבע כמנחה בלבד. לנוכח האמור נקבע בפסק הדין כי תוצאתו של איחור משמעותי בקבלת ההחלטה (באותו מקרה דובר על איחור של 68 ימים) תביא עמה, מניה וביה, לקבלת ההשגה (פיסקה 94 לפסק הדין). לצד זאת יש להוסיף כי בית המשפט המחוזי לא הסתפק באותו מקרה בקבלת הטענה המקדמית בנושא האיחור אלא המשיך ודן בטענות הצדדים ביחס לנימוקי ההחלטה המהותיים, כך שהערעור התקבל גם לגוף הטענות המהותיות.

57. בפסק הדין בעמ"נ 3720-11-21 **פודולסקי נ' רשות המיסים** (15.7.22) שניתן אף הוא בבית המשפט המחוזי על ידי אותו מותב, נדחו טענותיה השונות של המשיבה לעניין האיחור בקבלת ההחלטה (שאותן העלתה גם בעררים שלפנינו), ונקבע פעם נוספת כי המועד שנקבע בחוק הוא מועד מחייב ולא מנחה, וכי איחור משמעותי במתן החלטה בהשגה, שאינו של ימים ספורים, יוביל, בהתאם לנסיבות הפרטניות של כל מקרה, לקבלת ההשגה על הסף ולאישור בקשת המענק (פיסקה 113 לפסק הדין). עוד נקבע כי מאחר שהמשיבה לא הגישה ערעור על פסק הדין שניתן בעניין **ב.ג. בטחון**, הרי שהוא הפך לפסק דין מנחה החל על המשיבה (פיסקה 91 לפסק הדין). יצוין כי בדומה למקרה **ב.ג. בטחון**, גם בפסק דין זה נערך דיון בטענות הצדדים לגוף ההחלטות, והערעור התקבל גם מנימוק זה, כלומר מכוח העילה העיקרית (בנוסף לקבלת הטענה המקדמית, כאמור).

58. אין צורך לומר כי פסקי דין אלו, שבמסגרתם נדחו כאמור טענותיה השונות של המשיבה בנוגע לאיחור בקבלת ההחלטות בהשגות (שאותן העלתה גם בערר שלפנינו) הם פסקי דין המנחים את ועדת הערר (וכן את המשיבה). בהקשר זה יצוין, כי המשיבה לא הגישה ערעור לבית המשפט העליון על פסק הדין בפרשת **ב.ג. ביטחון**, ומכאן שהוא נעשה לחלוט.

59. להשלמת התמונה בנושא זה יצוין כי בעמ"נ (מחוזי ת"א-יפו) 68282-03-22 **המבורג הפקות תל אביב בע"מ נ' רשות המיסים בישראל** (ניתן ביום 10.7.22) אישר בית המשפט המחוזי

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

את החלטת ועדת הערר, שבמסגרתה נקבע כי טענת ההתיישנות שהעלתה העוררת באותה מקרה מצדיקה הטלת הוצאות על המשיבה, אך לא את קבלת הערר על הסף. לצד זאת יש לומר כי בית המשפט לא דן באותו מקרה בטענת האיחור ולא קבע קביעות פוזיטיביות בנושא, שכן פסק הדין ניתן בעקבות הסכמה דיונית שאליה הגיעו הצדדים, שלתוכה יצק בית המשפט תוכן.

60. יצוין כי לאחר שניתן פסק הדין בעניין ב.ג. ביטחון (אך לפני שניתן פסק הדין בעניין פודולסקי) קבעו ועדות הערר במספר החלטות, כי עצם קבלת החלטה בהשגה באיחור אינה מצדיקה כשלעצמה את קבלת הערר, וכי יש לבחון בעניין זה את מכלול נסיבות המקרה, ובכלל זאת את משך האיחור, סכומי המענק שבמחלוקת, המקדמות ששולמו, הנזק שנגרם לעוררת והתנהלות הצדדים. כך לדוגמא נכתב בהחלטה אחרת של ועדת הערר, כי:

"יש לתת את הדעת גם לכך שהליכים רבים מתנהלים בוועדת הערר לאחר שהחלטה בהשגה התקבלה באיחור. החלטת כלל אוטומטי לפיו כל החלטה שהתקבלה באיחור מביאה לקבלת הערר, תעמוד גם היא בניגוד לתכליות העומדות ביסוד המענק, ותהא בלתי סבירה באורח קיצוני. כפי שפסק בית המשפט המחוזי בעניין ב.ג. בטחון, הדגש בביקורת השיפוטית על מקרים של איחור במתן החלטה בהשגה, צריך להיות על תכלית ההסדר, תוך איזון בין מכלול ההוראות של החוק, שוועדת הערר נדרשת לשמור על קיומן. ... איחור במתן החלטה בהשגה הוא פגם בהליך המינהלי, והוא מהווה שיקול במסגרת הביקורת השיפוטית על החלטת רשות המסים. ... בבחינת סבירות החלטה יש לתת את הדעת למכלול הנסיבות והשיקולים שבגינם התקבלה החלטה – ומטעם זה, אין מנוס מן המסקנה כי נפקות הפגם נבחנת בכל מקרה לגופו לפי נסיבותיו. מסקנה זו מתיישבת עם פסיקת בית המשפט העליון בעניין המועצה הארצית לתכנון ובניה, כי יש להתאים את תוצאת הפגם למכלול הנסיבות, בהתאם לתורת הבטלות היחסית." (ערר 1795/21 חיים ישראלי ובניו בע"מ נ' רשות המסים, פסקאות 25, 50, ניתן ביום 18.1.22).

ובהחלטה נוספת של הוועדה בנושא זה נקבע:

"המשמעות שיש לתת לאיחור במתן החלטה בהשגה במסגרת הפעלת הביקורת השיפוטית על סבירותה ותקינותה של התנהלות המשיבה, אינה יכולה להיבחן במנותק משאלת הנזק או העוול שנגרם לעוסק בשל האיחור במתן החלטה בהשגה. במצב בו העיכוב במתן החלטה בהשגה גרם לפגיעה כלכלית בעוסק עקב אי קבלת מענקים/מקדמות להם היה זכאי, הדבר יהווה משקל משמעותי בהחלטה האם לקבל את הערר רק בשל האיחור במתן החלטה בהשגה." (ערר 1834/21 הלל גולנד אחזקות בע"מ נ' רשות המסים, פסקה 71, ניתן ביום 13.3.22, ראו גם ערר 1664/21 ארג'נטרו אחזקות בע"מ נ' רשות

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

המסים, פסקאות 59-82, ניתן ביום 31.1.22, וערר 1539/21 אלדד שיווק
פרוייקטים (200) בע"מ נ' רשות המסים, פסקאות 28-33, ניתן ביום 20.3.22.

61. בהמשך לכך ובאופן דומה אימצו לאחרונה ועדות הערר השונות את העמדה כי "יש לייחס משקל משמעותי לשאלה האם התקיים איחור בשלב ההשגה, וכן למשך האיחור, אך לא ניתן לומר כי הפסיקה צריכה להיות אוטומטית, ובכל מקרה יש לדון בעילות הזכאות ובטענות הצדדים כשלעצמן." (ערר 1533/22 ערן מבל ארכיטקטורה ובינוי ערים בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 2.8.22; ערר 1030/22 איי.טי.גי מוצרי אופטיקה יוקרתיים בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 6.10.22).

62. במקרה שלפנינו, החלטת המשיבה התקבלה כאמור כ-11 חודשים לאחר הגשת ההשגה, כלומר כ-210 ימים בחלוף המועד שנקבע לכך בחוק. מדובר אפוא באיחור משמעותי ביותר, העולה באופן ניכר גם על האיחורים שנדונו בפס"ד ב.ג. ביטחון (68 ימים) ובפס"ד פודולסקי (126 ימים), שביחס אליהם נקבע כאמור כי יש בהם די כדי להצדיק, בנסיבות אותם מקרים, את קבלת ההשגות והעררים על הסף.

63. בנוסף לכך יש להביא בחשבון כי בהחלטות קודמות של הוועדה נקבע כי איחור בהחלטה בהשגה הנוגעת לבחינת ההוצאות הקבועות (כמו במקרה שלפנינו) עשוי להשליך גם על סבירותה (ראו לדוגמא ערר 1971/21 אטלנטיס גוני קור טרוול בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 12.8.22, פסקה 60, ערר 2131/22 אדיר מילר נ' רשות המסים, ניתן ביום 15.2.22, פסקה 39).

64. יתרה מכך, במקרה שלפנינו בקשתה של העוררת למענק התקבלה לכאורה במלואה (בשלב הראשון), והעוררת הגישה את ההשגה רק לצורך תיקון טעות טכנית שנפלה בנתונים שהקלידה במסגרת אותה בקשה. על אף שבסמכותה של המשיבה לבחון בנסיבות אלו את הבקשה De Novo, כלומר מבלי להתייחס דווקא לנימוקי ההשגה, הדעת אינה נוחה מכך שהמשיבה שינתה את החלטתה הקודמת להעניק לעוררת את המענק המלא, ובמקום זאת החליטה להפחית משמעותית את הסכום הניתן, וזאת בנסיבות שבהן העוררת ביקשה רק לתקן טעות טכנית שאין מחלוקת כי נפלה בבקשתה (וכתוצאה מכך – בהחלטה).

65. במילים אחרות, יש לטעמנו קושי בהחלטתה של המשיבה בהשגה לשנות את החלטתה הקודמת, תוך שהיא נדרשת מבחינה מהותית ומעמיקה לבקשה, כנדרש בהחלטות הנוגעות לבחינת ההוצאות הקבועות (ראו ההחלטה בעניין מ. מוסיקה פלוס, פסקה 44), בשעה שכל בקשתה של העוררת (בהשגה) היתה לתקן טעות טכנית שנפלה בנתוני החישוב. זאת, במיוחד מאחר שלצורך בחינה מחודשת זו נדרשה המשיבה לפרק זמן של כ-11 חודשים, דבר שהביא לכך שהחלטה ניתנה כאמור באיחור של כ-7 חודשים מהמועד שנקבע בחוק.

66. על אף כל האמור לעיל, הגענו למסקנה כי בנסיבות המקרה שלפנינו אין די באיחור זה כשלעצמו כדי להוות טעם המצדיק את קבלת ההשגה או הערר במלואם.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

67. ראשית, נראה כי העוררת ממילא קיבלה בפועל את המענק בהתאם לנתונים שצוינו בבקשתה, כלומר בסכום של 177,815 ₪ (כפי שעולה גם מפירוט התשלומים המצורף להחלטה בהשגה). לפיכך, אין לומר כי נגרמה לה פגיעה כלכלית של ממש כתוצאה מקבלת ההחלטה באיחור (שכן היא קיבלה מענק בסכום של 177,815 ₪ מתוך סכום מבוקש של 254,021 ₪).

68. יתרה מכך, לנוכח התוצאה שאליה הגענו כאמור לעיל, שלפיה העוררת זכאית למענק בגובה ההוצאות הקבועות בסכום של 183,710 ₪ (שהוא קרוב מאוד לסכום המענק שאותה ביקשה וקיבלה), הרי שלמעשה לא נגרמה לעוררת פגיעה כלכלית כלשהי, ובנסיבות אלו ודאי שאין מקום לומר כי האיחור בקבלת ההחלטה מצדיק כשלעצמו את קבלת ההשגה.

69. שנית, יש להביא בחשבון בעניין זה כי העוררת נאלצה כאמור להגיש את ההשגה בעקבות טעות שהיא עצמה ביצעה בהקלדת הנתונים במסגרת הבקשה שהגישה למענק. אלמלא טעות זו בהקלדת סכום המחזור (והסתמכותה של המשיבה על טעות זו) ממילא לא היה נוצר צורך בהגשת ההשגה.

70. יודגש, כי עומדת לעוררת הזכות להגיש את ההשגה גם בנסיבות אלו, כלומר גם כשמדובר בטעות שהיא עצמה ביצעה, וכי המשיבה נדרשה לקבל את ההחלטה בעניינה בתוך פרק הזמן שנקבע לכך בחוק. אולם, לא ניתן להתעלם מכך שהעוררת לא היתה נדרשת להגיש את ההשגה אם היתה מקפידה מלכתחילה על הגשת בקשתה כנדרש, וניתן אף לומר כי השגתה תפסה למעשה את מקומן בתור של השגות שהגישו עוסקים אחרים, שבניגוד אליה מילאו את נתוני הבקשה כנדרש וללא טעויות. בנסיבות אלו נראה כי לא יהיה זה מוצדק לקבוע כי עצם האיחור בקבלת ההחלטה מחייב את קבלת ההשגה, גם מטעם זה.

71. לכל היותר ניתן אפוא לומר כי האיחור שחל בקבלת ההחלטה בהשגה מהווה חיזוק נוסף המצדיק התערבות בהחלטת המשיבה ומבסס את המסקנה שאליה הגענו קודם לכן בדבר חישוב מקל יותר של ההוצאות הקבועות. בנוסף לכך ברי כי יהיה מקום להביא בחשבון התנהלות זו במסגרת פסיקת ההוצאות בתיק כפי שיפורט להלן, אולם אין כאמור די באיחור זה כדי להביא לקבלת ההשגה והערר במלואם.

סיכום

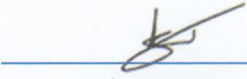
72. לנוכח האמור לעיל הגענו למסקנה כי יש לקבל את הערר באופן חלקי, כך שישולם לעוררת מענק בסכום ההוצאות הקבועות המגיע ל-183,710 ₪.

73. בנוגע לפסיקת הוצאות בתיק, יש להביא כאמור בחשבון כי המשיבה שינתה את החלטתה, וממילא את נימוקיה, במסגרת החלטתה בהשגה, כך שלמעשה ניתנה לעוררת האפשרות להידרש ולהתמודד עם נימוקים אלו רק בשלב הערר שלפנינו. בנוסף לכך, המשיבה לא העניקה לעוררת את זכות השימוע לעניין חישוב ההוצאות הקבועות, כפי שהיה עליה לעשות, כאמור. בנסיבות אלו, לנוכח התוצאה שאליה הגענו והאיחור המשמעותי שחל בקבלת ההחלטה, ובהתחשב גם בהתנהלות העוררת כפי שפורטה לעיל, החלטנו כי המשיבה תישא בהוצאות העוררת בסכום של 7,500 ₪.

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.
ניתנה היום, ו' חשון תשפ"ג, 31/10/2022, בהעדר הצדדים.

 גרמן פייקין, רו"ח, חבר	 נדב כנען, עו"ד יו"ר הוועדה
--	--